

Pavučinka

25-28.9. 2015

Letos na podzim na podzim vyšlo, že svátek svatého Václava připadl na pondělí, a byly tak tři volné dny za sebou. Toho jsme se rozhodli využít a uspořádat čtyřdenní výpravu. Pro tento účel jsme se rozhodli vyrazit na chatu „Pavučinka“, která se nachází v Jesenících nedaleko Žulové.

Na sraz, který byl na hl. nádraží v 16:35 jsem dorazil celý udýchaný, protože jsem šel přímo ze zkoušky. Přestože jsem přišel asi o pět/deset minut dřív, už zde byli Lukáš a David s rodiči. Zanedlouho začali přicházet další lidé a nakonec jsme se sešli takto: Já (Tade), Proke, Štístko, Pája, Šotouš, Jenda, Upír, Brácha, Lukáš B., Kája, David, Martin a Lipo. V sobotu dopoledne pak ještě přímo na místo dorazili Vlastík, Ondra a Matěj.

U výdejny jízdenek na nádraží byla pekelná fronta a tak jsme se báli, abychom stihli vlak. Ale ukázalo se, že jsme se vůbec nemuseli obávat, na České dráhy je prostě spolehnoutí, vlak měl totiž asi půl hodiny zpoždění. V Zábřehu jsme přestoupili na výlukový autobus a pokračovali s přestupem do Vápenné. Během této dlouhé a úmorné cesty autobusem se stala i temná historka s Lukášem a děravým sáčkem, kterou zapříčinil autobus, paření na mobilu a chipsy. Z Vápenné jsme se po Bráchově nápovědě vydali do tmy hledat cestu na chatu. Po asi hodině cesty tmou jsme úspěšně došli na „Pavučinku“ a začali vybalovat. Po večeri z vlastních zásob jsme z Lipem dovymysleli program a začala hra. Tu skvěle uvedl upír veršemi: „Tři prsteny pro krále elfů pod nebem...“. Pak jsme se rozdělili do dvojic mladší/starší. Já s Jendou a Bráchou jsme představovali nazguly, Štístko Gluma a Lipo vyšší bytost. Šlo o to, že hráči představovali hobity, jež měli ve ztemnělé chatě přes úkoly a překážky doputovat až k Prstenu. To jim ztěžovali již zmíněné prstenové přízraky-Nazgulové. Všichni to úspěšně zvládli, i když se někteří báli. Pak už následovala večerka.

V sobotu jsem vstal asi o půl deváté a začal i s pár vlčaty pomáhat bráchovi se snídání. Po snídání jsme si šli ven zahrát pár zahřívacích her, mezitím dorazili Vlastík s Ondrou a Matějem. Vzhledem k tomu, že zbývala hodinka do oběda, tak jsme se vypravili na krátkou procházku k nedalekým Nýznerovským vodopádům. Tam jsme po intru, kde se v roli Gluma zaskvěl Štístko, začali vytvářet lodičky, se kterými jsme potom závodili. Po obědě jsme chvíli odpočívali a následně jsme se s Lipem vydali nachystat mou hru. Za chvíli dorazili i ostatní a já vysvětlil legendu i pravidla. Šlo o to, že dva nepřátelské rody se vydávají na území toho druhého a snaží se najít a zapamatovat si co nejvíc slov na kartičkách, které byly rozmístěny po herním území, a následně z nich sestavit zprávu. Hra byla velmi vyrovnaná a napínavá, ale nakonec těsně zvítězil Jendův tým. Večer jsme hráli naše oblíbené hry jako Medvěd ve srubu, Upíři, atd. Poté následovala křížovka, kterou připravoval David. Následně jsme poslali vlčata spát a zanedlouho také zalehli.

V neděli jsme se po snídani nachystali a vyrazili na výlet. Šli jsme z údolí až na sedlo Peklo a pak jsme po česko-polské hranici pokračovali na jih. Po nějakém čase nám Brácha sdělil, že musíme odbočit z cesty vlevo dolů, i když tam žádná odbočka nebyla! Tak jsme krosovali nazdařbůh z kopce dolů a naštěstí jsme po nějaké době narazili na cestu. Po ní jsme už v pohodě dostali do chaty. Následoval pozdní oběd, ke kterému jsme si uvařili těstoviny s masem a rajčaty. Po obědě jsem vytáhl rukavice, šálu, čepici, příbor, kostku a čokoládu - tedy nezbytné věci k naší oblíbené hře, lidově zvané „Jdu Žrat“. Díky velkému úspěchu Medvěda jsme si ho zahráli znovu, ale kvůli neskautskému chování některých jsem ho po dvou kolech ukončil a poslal vlčata spát. Pak jsem pro nás starší zorganizoval pingpongový turnaj, který se protáhl do hluboké noci.

Pondělní ráno bylo pro některé krušné (že Pájo), ale všichni nakonec vstali a tak jsme si ještě před odjezdem stihli dát pořádnou bitvu o schody. Pak jsme rychle uklidili chatu a začali korbit na bus. Cesta z batohem rychlou chůzí se ukázala pro některé jako problém (někteří ani neunesli svůj batoh!) ale nakonec jsme i díky pohánění a hecování autobus stihli. Cesta autobusem zpět byla kapitolou sama o sobě, kdo ji zažil jistě nezapomene, protože v autobuse jelo tak dvakrát víc lidí než byla jeho kapacita. Cestu jsme naštěstí všichni zvládli a na nádraží se všichni rozloučili. Myslím, že výprava byla povedená a doufám že ve stejném duchu (hlavně účast) budou i výpravy ostatní. Na viděnou na další výpravě!

Tade